DAS ATTENTAT AUF PIERACKI – DAS IST DAS WERK DER U.V.O.

Zeitungsartikel, einsprachiges Dokument

Ukrainer im Polen der Zwischenkriegszeit

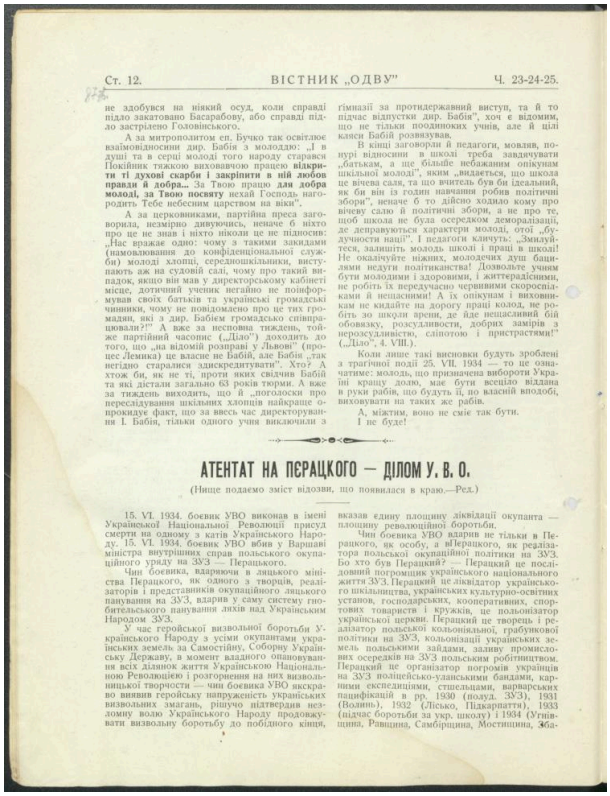

Ст. 12. ВІСТНИК „ОДВУ" Ч. 23-24-25.

не здобувся на ніякий осуд, коли справді підло закатовано Басарабову, або справді підло застрілено Головінського.

А за митрополитом еп. Бучко так освітлює взаємовідносини дир. Бабія з молоддю: „І в душі та в серці молоді того народу старався Покійник тяжкою виховавчою працею **відкрити ті духові скарби і закріпити в ній любов правди й добра...** За Твою працю **для добра молоді, за Твою посвяту** нехай Господь нагородить Тебе небесним царством на віки".

А за церковниками, партійна преса заговорила, незмірно дивуючись, неначе б ніхто про це не знав і ніхто ніколи це не підносив: „Нас вражає одно: чому з такими закидами (намовлювання до конфіденціональної служби) молоді хлопці, середошкільники, виступають аж на судовій салі, чому про такий випадок, якщо він мав у директорському кабінеті місце, дотичний ученик негайно не поінформував своїх батьків та українські громадські чинники, чому не повідомлено про це тих громадян, які з дир. Бабієм громадсько співпрацювали?!" А вже за несповна тиждень, той-же партійний часопис („Діло") доходить до того, що „на відомий розправі у Львові" (процес Лемика) це власне не Бабій, але Бабія „так негідно старалися здискредитувати". Хто? А хтож би, як не ті, проти яких свідчив Бабій та які дістали загально 63 років тюрми. А вже за тиждень виходить, що й „поголоски про переслідування шкільних хлопців найкраще опрокидує факт, що за ввесь час директорування І. Бабія, тільки одного учня виключили з гімназії за протидержавний виступ, та й то підчас відпустки дир. Бабія", хоч є відомим, що не тільки поодиноких учнів, але й цілі класи Бабій розвязував.

В кінці заговорили й педагоги, мовляв, поміж відносини в школі треба завдячувати „батькам, а ще більше небажаним опікунам шкільної молоді", яким „видається, що школа це вічева сала, та що вчитель був би ідеальний, як би він із годин навчання робив політичні збори", неначе б то дійсно ходило кому про вічеву салю й політичні збори, а не про те, щоб школа не була осередком деморалізації, де деправуються характери молоді, отої „будучности нації". І педагоги кличуть: „Змилуйтеся, залишіть молодь школі і праці в школі! Не окалічуйте ніжних, молодечих душ бацилями недуги політиканства! Дозвольте учням бути молодими і здоровими, і життєрадісними, не робіть їх передчасно червивими скороспілками й нещасними! А їх опікунам і виховникам не кидайте на дорогу праці колод, не робіть зо школи арени, де йде нещасливий бій обовязку, розсудливости, добрих замірів з непорозсудливістю, сліпотою і пристрастями!" („Діло", 4. VIII.).

Коли лише такі висновки будуть зроблені з трагічної події 25. VII. 1934 — то це означатиме: молодь, що призначена вибороти Україні кращу долю, має бути всецілo віддана в руки рабів, що будуть її, по власній вподобі, виховувати на таких же рабів.

А, міжтим, воно не сміє так бути.
І не буде!

АТЕНТАТ НА ПЕРАЦКОГО — ДІЛОМ У. В. О.

(Нище подаємо зміст відозви, що появилася в краю.—Ред.)

15. VI. 1934. боєвик УВО виконав в імені Української Національної Революції присуд смерти на одному з катів Українського Народу. 15. VI. 1934. боєвик УВО вбив у Варшаві міністра внутрішніх справ польського окупаційного уряду на ЗУЗ — Перацького.

Чин боєвика, вдаряючи в лицьового міністра Перацкого, як одного з творців, реалізаторів і представників окупаційного лицького панування на ЗУЗ, вдарив у саму систему гнобительського панування лихів над Українським Народом ЗУЗ.

У час геройської визвольної боротьби Українського Народу з усіми окупантами українських земель за Самостійну, Соборну Українську Державу, в момент владного опанування всіх ділянок життя Українською Національною Революцією і розгорнення на них визвольницької творчости — чин боєвика УВО вискравo виявив геройську напруженість українських визвольних змагань, рішучо підтвердив незломну волю Українського Народу продовжувати визвольну боротьбу до побідного кінця, вказав єдину площину ліквідації окупанта — площину революційної боротьби.

Чин боєвика УВО вдарив не тільки в Перацкого, як особу, а в Перацкого, як реалізатора польської окупаційної політики на ЗУЗ. Бо хто був Перацкий? — Перацкий це послідовний погромщик українського національного життя ЗУЗ. Перацкий це ліквідатор українського шкільництва, українських культурно-освітних установ, господарських, кооперативних, спортових товариств і кружків, це польонізатор української церкви. Перацкий це творець і реалізатор польської кольонізаційної, грабіжницької політики на ЗУЗ, кольонізації українських земель польськими зайдами, заливу промислових осередків на ЗУЗ польським робітництвом. Перацкий це організатор погромів українців на ЗУЗ волинсько-удавськими бандами, карними експедиціями, стшельцями, варварських пацифікацій в рр. 1930 (полуд. ЗУЗ), 1931 (Волинь), 1932 (Лісько, Підкарпаття), 1933 (підчас боротьби за укр. школу) і 1934 (Устилюцина, Равщина, Самбірщина, Мостищина, Зба-

Bildnachweis: Das Attentat auf Pieracki - das ist das Werk der U.V.O.
Центральний державний архів громадських об'єднань та україники
Rechte vorbehalten - freier
(CDAHOU), Zugang

Zur englischen Sprachfassung: https://www.copernico.eu/en/link/68d3ab23d299a7.06823009

Metadaten

Haupttitel	Атентат на Пєрацького — ділом У. В. О.
Autor:in	Anonymus
Datierung	1934
Sprachen	Ukrainisch
Quelle	Anonymus: Atentat na Pierac'kiego – dilom U.V.O. In: Vistnyk ODVU 3, 23, 24, 25. S. 12-13.
Quellentyp	Zeitungsartikel
Bestandshaltende Einrichtung	Центральний державний архів громадських об'єднань та україники
Signatur	fond 468, opys 15, sprava 55
Link	Zur Quelle
Rechteinformation (historische Quelle)	Rechte vorbehalten - Freier Zugang
Übersetzer:in	Martin Rohde
Rechteinformation (Übersetzung)	CC BY-NC-SA 4.0
Rechteinformation (Kommentar)	CC BY-NC-SA 4.0

Die ukrainische nationale Emigrationspresse veröffentlicht das Bekennerschreiben zum Attentat am polnischen Innenminister.

Transkription (Ukrainisch)

Атентат на Пєрацького — ділом У. В. О.

(Нище подаємо зміст відозви, що появилася в краю. — Ред.)

5. VI. 1934. боєвик УВО виконав в імені Української Національної Революції присуд смерти на одному з катів Українського Народу. 15. VI. 1934. боєвик УВО вбив у Варшаві міністра внутрішних справ польського окупаційного уряду на ЗУЗ [Західноукраїнські землі, M.R.] — Пєрацького.

Чин боєвика, вдаряючи в ляцького міністра Пєрацкого, як одного з творців, реалізаторів і представників окупаційного ляцького панування на ЗУЗ, вдарив у саму систему гнобительського панування ляхів над Українським Народом ЗУЗ.

У час геройської визвольної боротьби Українського Народу з усіми окупантами українських земель за Самостійну, Соборну Українську Державу, в момент владного опановування всіх ділянок життя Українською Національною Революцією і розгорнення на них визвольницької творчости — чин боєвика УВО якскраво виявив геройську напруженість украніських визвольних змагань, рішучо підтвердив незломну волю Українського Народу продовжувати визвольну боротьбу до побідного кінця, вказав єдину площину ліквідації окупанта - площину революційної боротьби.

Чин боєвика УВО вдарив не тільки в Перацкого, як особу, а в Пєрацкого, як резлізатора польської окупаційної політики на ЗУЗ. Бо хто був Пєрацкий? — Перацкий це послідовний погромщик українського національного життя ЗУЗ. Пєрацкий це ліквідатор українського шкільництва, українських культурно-освітних установ, господарських, кооперативних, спортових товариств і кружків, це польонізатор української церкви. Пєрацкий це творець і реалізатор польської кольоніяльної, грабункової політики на ЗУЗ, кольонізації українських земель польськими зайдами, заливу промислових осередків на ЗУЗ польським робітництвом. Пєрацкий це орґанізатор погромів українців на ЗУЗ поліцейсько-уланськими бандами, карними експедиціями, стшельцами, варварських пацифікацій в рр. 1930 (полуд. 333), 1931 (Волинь), 1932 (Лісько, Підкарпаття), 1933 (підчас боротьби за укр. школу) і 1934 (Угнівщина, Равщина, Самбірщина, Мостищина, Збаражчина та ін.). Пєрацький це творець наглих судів, шибениць і мордів українських революціонерів. Пєрацкий це автор поліцейських знущань і катувань українських політичних вязнів. Пєрацкий це творець

системи морального розкладання українського життя масовим насаджуванням конфідентів. Пєрацкий це автор профанації й дикого збезчещування памяті Героїв української визвольної боротьби, розкопування могил, нищення хрестів і т. п. Пєрацкий це один із творців і часовий сторож-жандарм цілого жорстокого варварського арсеналу ляцького окупаційного панування, яке поставило собі ціллю згнобити українське життя, розгромами й спольонізувати його.
Боєвик УВО кинув Українському Народі під ноги голову одного з його катів, голову міністра внутрішніх справ, найстаршого ляцького поліцая. Чин боєвика вимірений безпосередньо польській окупаційній системі панування — в обличчі всеукраїнської, визвольної політики, веденої ОУН, вдаряє в усіх спільників Польщі, що на умовах взамності діляться пануванням над українськими землями або помагають її це панування закріпити.

Акт Боєвика УВО, доконаний в імені українського поневоленого народу в сучасній політичній ситуації виходить поза межі самої тільки української справи. Перед фактом поневолення Польщею інших народів (білоруси, литовці), перед фактом існування цілого ряду поневолених народів в московській імперії та інших союзників польського окупанта актуалізується питання співпраці поневолених народів у боротьбі з системою окупації, що тримає їх під поверхнею видимого державнополітичного життя.

Польський окупант сягнув по нову зброю здавлювання українського визвольного руху. Сотні українців запроторено до концентраційних таборів, щоби тут голодом, знущанням, примусовими роботами, фізично винищувати український націоналістичний актив. Намагання всіх окупантів ідуть в напрямі фізичного винищення Українського Народу. В той же час, в час геройської визвольної боротьби Українського Народу з окупантами, під проводом ОУН, український угодовий, опортуністичний табор видлиговує окупанській державній рації, [...] переходить на сторону ворога й стає до отвертої боротьби по боці ворога проти визвольного руху.

Таке положення вимагає від Українського Народу суцільного зєдинення всіх сил на фронті революційної, визвольної боротьби з окупаціями, під кермою українського орґанізаваного націоналізму.

Верх. Команда У. В. О.

Übersetzung (Deutsch)

Das Attentat auf Pieracki – das ist das Werk der U.V.O.

(Unten geben wir den Inhalt eines Aufrufs wieder, der im Land erschien - die Redaktion)

Am 15. Juni 1934 vollstrecke ein Kämpfer der UVO [Ukrajins'ka Vijskova Orhanizacija, Ukrainische Militärische Organisation] das Todesurteil an einem der Henker des ukrainischen Volkes im Namen der Ukrainischen Nationalen Revolution[1]. Am 15. Juni 1934 tötete ein UVO-Kämpfer in Warschau [Bronisław] Pieracki, den Innenminister der polnischen Regierung, die die Westukrainischen Länder okkupiert.

Die Tat des Kämpfers, die den ljachischen Minister Peracki als einen der Schöpfer, Vollstrecker und Repräsentanten der polnischen Besatzungsherrschaft in den Westukrainischen Länder[2] traf, traf das eigentliche System der unterdrückerischen Herrschaft der Ljachen über das ukrainische Volk in der Westukrainischen Länder.

Während des heldenhaften Befreiungskampfes des Ukrainischen Volkes gegen alle Okkupanten der ukrainischen Länder für einen Unabhängigen, Vereinigten Ukrainischen Staat,[3] in der Zeit der Beherrschung aller Lebensbereiche durch die Ukrainische Nationale Revolution[4] und der Entwicklung der Befreiungsschöpferkraft, zeigte der Rang des UVO-Kämpfers deutlich die heroische Entschlossenheit des ukrainischen Befreiungskampfes, bestätigte nachdrücklich den unbeugsamen Willen des ukrainischen Volkes, den Befreiungskampf bis zum bitteren Ende fortzusetzen, und wies auf den einzigen Weg zur Liquidierung der Besatzer hin – den Weg des revolutionären Kampfes.

Die Tat des UVO-Kämpfers traf nicht nur Pieracki als Person, sondern auch Pieracki als Vollstrecker der polnischen Besatzungspolitik in den Westukrainischen Ländern. Denn wer war Pieracki? Pieracki war ein konsequenter Zerstörer des ukrainischen nationalen Lebens in den Westukrainischen Ländern.

Pieracki war ein Liquidator des ukrainischen Schulwesens, der ukrainischen Kultur- und Bildungseinrichtungen, der Wirtschafts-, Genossenschafts- und Sportverbände und -vereine sowie ein Polonisator der ukrainischen Kirche. Pieracki ist der Schöpfer und Vollstrecker der polnischen Kolonial- und Ausplünderungspolitik in der Westukraine, der Kolonisierung ukrainischer Gebiete durch polnische Invasoren und der Überflutung der Industriezentren in den Westukrainischen Länder mit polnischen Arbeitskräften. Pieracki war der Organisator der Pogrome an Ukrainern in den Westukrainischen Ländern durch Polizei- und (berittenen) Militärbanden, Strafexpeditionen, Schützeneinheiten und barbarische Pazifikationen in den Jahren 1930 (Süden der Westukrainischen Länder), 1931 (Wolhynien), 1932 (Lis'ko,

Karpatenvorland), 1933 (während des Kampfes um die ukrainische Schule) und 1934 (die Kleinstädte Uhniv, Rava Rus'ka, Sambir, Mostys'ka, Zbaraž und ihr jeweiliges Umland, etc.). Pieracki ist der Schöpfer dreister Prozesse, Galgen und Morde an ukrainischen Revolutionären. Pieracki ist der Schöpfer polizeilicher Misshandlungen und Folterungen ukrainischer politischer Gefangener. Pieracki ist ein Schöpfer eines moralischen Verfalls des ukrainischen Lebens durch die massive Einschleusung von Konfidenten. Pieracki ist ein Schöpfer der Profanierung und grausamen Entweihung des Andenkens an die Helden des ukrainischen Befreiungskampfes, der Exhumierung von Gräbern, der Zerstörung von Kreuzen, etc. Pieracki ist einer der Schöpfer und Vorposten des gesamten grausamen, barbarischen Arsenals der ljachischen Besatzungsherrschaft, die sich vorgenommen hat, das ukrainische Leben zu unterdrücken, zu zerstören und zu polonisieren.

Der Kämpfer der UVO warf dem Ukrainischen Volk[5] den Kopf eines seiner Folterknechte vor die Füße, den Kopf des Innenministers, des ältesten ljachischen Polizisten. Die Tat des Kämpfers ist unmittelbar gegen das polnische Okkupationssystem gerichtet - im Angesicht der gesamtukrainischen Befreiungspolitik, die von der OUN angeführt wird, trifft er alle Mitstreiter Polens, die auf der Grundlage der Gegenseitigkeit die Herrschaft über ukrainische Gebiete teilen oder helfen, diese Herrschaft zu festigen.

Die Tat des UVO-Kämpfers[6], die er im Namen des versklavten ukrainischen Volkes in der derzeitigen politischen Situation begangen hat, transzendiert die Grenzen der rein ukrainischen Angelegenheit. Angesichts der Versklavung anderer Völker durch Polen (Belarusen, Litauer), angesichts des Faktums der Existenz einer Reihe von versklavten Völkern im Moskauer Imperium [in der Sowjetunion, M.R.] und anderen Verbündeten des polnischen Okkupanten aktualisiert die Frage der Zusammenarbeit der versklavten Völker im Kampf gegen das Besatzungssystem, das sie unter der Oberfläche des sichtbaren staatspolitischen Lebens hält.

Der polnische Okkupant griff zu einer neuen Waffe, um die ukrainische Befreiungsbewegung zu zerschlagen. Hunderte von Ukrainern wurden in Konzentrationslagern inhaftiert, um dort Mittels Hunger, Misshandlungen und Zwangsarbeit den ukrainischen nationalen Aktivismus physisch zu vernichten. Die Bemühungen aller Besatzer zielen auf die physische Ausrottung des Ukrainischen Volkes ab. Gleichzeitig, während des heroischen Befreiungskampfes des Ukrainischen Volkes - unter der Führung der OUN - von den Okkupanten teilt das ukrainische ja-sagerische, opportunistische Lager die okkupantische polnische Staatsräson, [...] läuft zum Feind über und führt einen offenen Kampf auf der Seite des Feindes gegen die Befreiungsbewegung.

Diese Situation erfordert vom Ukrainischen Volk eine konsequente Einigung aller Kräfte an der Front des revolutionären Befreiungskampfes mit den Okkupanten, unter der Führung

des organisierten ukrainischen Nationalismus.

Leitungskommando der UVO

Fußnoten

1. Großschreibung im Original; Ausdruck des Respekts insb. im rechten ukrainischen Nationalismus der Zwischenkriegszeit.
2. Großschreibung im Original; Ausdruck des Respekts insb. im rechten ukrainischen Nationalismus der Zwischenkriegszeit.
3. Großschreibung im Original; Ausdruck des Respekts insb. im rechten ukrainischen Nationalismus der Zwischenkriegszeit.
4. Großschreibung im Original; Ausdruck des Respekts insb. im rechten ukrainischen Nationalismus der Zwischenkriegszeit.
5. Großschreibung im Original; Ausdruck des Respekts insb. im rechten ukrainischen Nationalismus der Zwischenkriegszeit.
6. Großschreibung im Original; Ausdruck des Respekts insb. im rechten ukrainischen Nationalismus der Zwischenkriegszeit.

Zitation

Zitierempfehlung (historische Quelle)
Anonymus: Атентат на Пєрацького — ділом У. В. О.. (1934). In: Vistnyk ODVU 3, 23, 24, 25. S. 12-13. Центральний державний архів громадських об'єднань та україники, fond 468, opys 15, sprava 55. Zitiert nach: Copernico. Geschichte und kulturelles Erbe im östlichen Europa. URL: https://www.copernico.eu/de/link/68d3ab23d299a7.06823009 (04-02-2026)

Zitierempfehlung (Übersetzung)
Anonymus: Das Attentat auf Pieracki - das ist das Werk der U.V.O. (1934). Übers. von Martin Rohde: In: Copernico. Geschichte und kulturelles Erbe im östlichen Europa. URL: https://www.copernico.eu/de/link/68d3ab23d299a7.06823009 (04-02-2026)

Lizenz
Der Inhalt der Quelle steht unter der Lizenz Rechte vorbehalten - Freier Zugang, ihre Übersetzung unter der Lizenz CC BY-NC-SA 4.0 , der Kommentar zur Quelle unter der Lizenz CC BY-NC-SA 4.0
Für abweichende Lizenzen und Rechte von Bildern siehe den jeweiligen Bildnachweis.
Wir bemühen uns um die Klärung aller Nutzungsrechte von digitalisierten Quellen und Abbildungen auf Copernico, gleichwohl kann es Unsicherheiten und Unklarheiten geben. Sollten Sie Rechte an einem hier gezeigten Werk haben, bitten wir darum, mit uns Kontakt aufzunehmen.